

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl při hlavním líčení konaném dne 20. ledna 2016 v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Ivy Říhové a přísedících Evy Jeníkové a Vlasty Svárovské
t a k t o :

Obžalovaný:

J [REDACTED] K [REDACTED],

nar. [REDACTED] v [REDACTED], bez zaměstnání, trvale bytem [REDACTED] č.p. [REDACTED], [REDACTED], toho času ve vazbě ve [REDACTED],

j e v i n e n , ž e

1)
dne 28.06.2015 kolem 21:30 hodin v [REDACTED], okres [REDACTED], v přízemí domu čp. [REDACTED] v ulici [REDACTED], po přesně nespecifikované rozeprě v silném rozrušení ze strachu, v úmyslu usmrtit dvakrát vystřelil perkusním revolverem italské výroby značky F-LLI PIETTA, model Remington 1858, perkusní ráže 44, výrobní číslo 167039, na poškozeného L [REDACTED] S [REDACTED], nar. [REDACTED], přičemž jednou ho z bezprostřední blízkosti zasáhl, čímž mu mohl způsobit závažná zranění např. srdce, velkých cév či páteře a způsobil mu střelné poranění v pravé straně hrudníku se zasažením pravé plíce, tedy zranění bezprostředně ohrožující život poškozeného v důsledku krevních ztrát a selhání dýchání, přičemž ke smrti poškozeného nedošlo, neboť mu byla poskytnuta odborná péče zdravotní záchrannou službou a ve Fakultní nemocnici v [REDACTED],

t e d y dopustil se jednání, které bezprostředně směřovalo k tomu, že jiného úmyslně usmrtí v silném rozrušení ze strachu, úleku, zmatku nebo jiného omluvitelného hnutí mysli anebo v důsledku předchozího zavrženíhodného jednání poškozeného, v úmyslu trestný čin spáchat, přičemž k dokonání trestného činu nedošlo,

2)

v blíže nezjištěné době na blíže nezjištěném místě si opatřil a poté do 28.6.2015 v místě svého bydliště v ulici [REDAKCE] čp. [REDAKCE], v [REDAKCE], okres [REDAKCE] přechovával perkusní revolver italské výroby značky F-LLI PIETTA, model Remington 1858, perkusní revolver ráže 44, výrobní číslo 167039, s jedním šestikomorovým nábojovým válcem, tedy střelnou zbraň podléhající registraci dle zákona č. 119/2002 Sb., o střelných zbraních a střelivu, jako zbraň kategorie C, a to přesto, že není držitelem zbrojního průkazu příslušné skupiny nebo držitelem zbrojní licence,

t e d y bez povolení sobě opatřil a přechovával střelnou zbraň.

T í m s p á c h a l

v bodě 1)

zločin zabití podle § 141 odst. 1 trestního zákoníku ve stadiu pokusu podle § 21 odst. 1 tr. zákoníku,

v bodě 2)

přechin nedovolené ozbrojování podle § 279 odst. 1 trestního zákoníku,

a z a t o s e o d s u z u j e

podle § 141 odst. 1 a § 43 odst. 1 tr. zákoníku k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání **4 (čtyř) let a 6 (šesti) měsíců nepodmíněně.**

Podle § 56 odst. 3 tr. zákoníku se pro výkon uloženého trestu zařazuje do **věznice s dozorem.**

Podle § 70 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku se obžalovanému dále **ukládá trest propadnutí věci,** a to perkusního revolveru italské výroby značky F-LLI PIETTA, model Remington 1858, perkusní revolver ráže 44, výrobní číslo 167039, s jedním šestikomorovým nábojovým válcem.

Podle § 229 odst. 1 tr. řádu se poškozený L[REDAKCE] S[REDAKCE], nar. [REDAKCE], [REDAKCE], [REDAKCE], **odkazuje** s uplatněným nárokem na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních.

O d ů v o d n ě n í :

Dokazováním provedeným v hlavním líčení vzal soud za prokázaný skutkový stav, jak je uveden ve výroku tohoto rozsudku.

Obžalovaný ke skutku pod bodem 1) vypověděl, že byl toho dne dopoledne střílet na místním sběrném dvoře ze vzduchovky spolu s K[REDAKCE] S[REDAKCE]. Jel autem a s sebou si vzal také perkusní revolver. Když skončil střelbu ze vzduchovky, odjel autem na skládku mimo obec, kde revolver vystřílel a poté zbraň odvezl domů. Následně šel pěšky do místní restaurace [REDAKCE], zde se zdržel asi jeden a půl hodiny a vypil dvě piva. Po návratu domů zbraň vyčistil a přebil, kdy nabil všech šest komor a z druhé strany na bubínek umístil zápalky – v tomto stavu ji doma přechovával ve skříni pod oblečením. Na vysvětlenou dodal, že zápalka je malá a když se s ní má někde venku manipulovat, může spadnout. Nabitou zbraň tentokrát nechal ležet na konferenčním stolku – koukal na televizi a nějak ji zapomněl uložit. Sousedé nad ním byli už od odpoledne hluční, protože už byl večer, chtěl sjednat pořádek. Vyšel tedy na chodbu a zavolal do patra. Po chvíli uslyšel kroky a ze schodů sešel poškozený. Řekl mu, zda by se společnost nemohla mírnit, že by chtěl mít klid. Nerozuměl, co mu poškozený odpověděl, neboť byl podnapilý a neuměl dobře česky. Když svou žádost o klid zopakoval, poškozený ho udeřil pěstí do břicha, až upadnul na zem. Než se stačil zvednout, všiml si, že poškozený, který stál na chodbě mezi dveřmi od jeho bytu, nahlíží dovnitř. S poškozeným se vůbec nechtěl pouštět do nějaké potyčky (vzhledem ke svému věku a špatnému zdraví), takže vstal (obešel poškozeného), vešel do bytu a snažil se za sebou zavřít dveře. Poškozený ho ale odstrčil a běžel ke konferenčnímu stolku, kde ležela zbraň. Došlo mu, že se k ní chce dostat, takže se snažil o totéž – věděl, že je nabitá a hrozilo nebezpečí výstřelu. Zbraň uchopili současně a následně o ni zápasili, kdy se takto dostali zpět na chodbu, kde došlo ke dvěma výstřelům, mezi kterými byla určitá prodleva. Při tom prvním šla rána do zdi. Ze strany poškozeného však ani poté tlak na zbraň neustal, stále se mu ji snažil sebrat a otočit proti němu (chvíli byla zbraň natočená proti poškozenému, chvíli proti němu). Nakonec – neví přesně jak – došlo v rámci přetahování a manipulace se zbraní k natažení bicího kohoutu a ke druhému výstřelu, při kterém došlo k postřelení poškozeného, jemuž poté zbraň vypadla z ruky. Zazmatkoval, zbraň sebral, dal si ji za kalhoty a vběhl do bytu, aby si zde vzal pár potřebných věcí. Poté běžel k autu (kde revolver uložil pod sedačku) a odjel. První pomoc neposkytl – nevěděl, k čemu přesně došlo, věděl však, že poškozený není v domě sám, přičemž když se vrátil na chodbu, poškozený tam už nebyl. Dojel k místní restauraci, kde zaparkoval. Vzal lahev vodky a šel k rybníku. Přemýšlel, co bude dál. Nejdříve uvažoval o útěku z České republiky, ale následně zavolal na linku 158. Před svým zadržením se ještě stavil v restauraci [REDAKCE], kde obsluze řekl něco v tom smyslu, že se u něj doma střílelo nebo že někoho postřelil. Domnívá se, že jednal v nutné obraně.

V souladu se svou výpovědí poté průběh celého incidentu předvedl při rekonstrukci. Demonstroval, že po ráně pěstí do břicha, jejímž důsledkem se ocitl na zemi, musel při vstupu do bytu nejprve poškozeného obejít. Ten mu v ten moment v průchodu vůbec nebránil. Až když stál v bytě mezi dveřmi, které zavíral, ho poškozený najednou odstrčil a vběhl dovnitř. Ke zbraní se dostali v podstatě současně a oba ji uchopili oběma rukama. Poškozený blíže těžišti, on pak na jejích koncích. Takto se společně (oba stále obě ruce na zbraní) dostali znovu na chodbu, kde došlo nejprve k výstřelu do zdi (resp. zde opřeného koberce, smotaného v roli) a následně k výstřelu, který zasáhl poškozeného do hrudi, přičemž poškozený patrně sám zmáčkl spoušť. Obžalovaný však nedokázal spolehlivě vysvětlit, jakým způsobem došlo

po prvním výstřelu k natažení bicího kohoutu zbraně, bez kterého by nebylo možné vystřelit. K pruhovitému zarudnutí kůže na pravé ruce, které u něho bylo zjištěno při prohlídce těla, pak uvedl, že vniklo, když se mu v rámci zápasu zbraň smýkla po předloktí. V závěru rekonstrukce také demonstroval, jak bezprostředně po střelbě vešel do svého bytu, kde si vzal potřebné věci včetně peněz a v lednici dokonce hledal svačinu.

Při hlavním líčení (poté, co byl již obeznámen se závěry níže rozvedených znaleckých posudků a odborných vyjádření) uvedl, že ke druhému výstřelu mohlo dojít za situace, kdy byl poškozený více v předklonu, takže zároveň mohl mít levou ruku v ose střeli, čímž na ní vnikla prachová tetováž. K natažení bicího kohoutu po prvním výstřelu došlo v rámci přetahování a manipulace.

Poškozený L■■■■ S■■■■ vypověděl, že si na samotný incident vůbec nepamatuje. Studuje vysokou školu v ■■■■■ a v létě uplynulého roku přijel do České republiky, aby si vydělal nějaké peníze ve firmě svého otce. Společně s V■■■■ Z■■■■ bydlel v bytě, který se nacházel v druhém patře domu na shora uvedené adrese. Cca od 13:00 hodin rozhodného dne grilovali na terase. Kromě nich dvou se celé akce účastnil ještě J■■■■ B■■■■ s přítelkyní J■■■■ Z■■■■ a její dcerou V■■■■. Vše probíhalo normálně. K jídlu popíjeli alkohol, konkrétně pivo a rum. Poslouchali hudbu, ale ne moc hlasitě, protože se u toho bavili, také hráli karty a tancovali. Během grilování nezaznamenal žádnou stížnost na jejich chování. Dále si pamatuje jen to, jak ležel na zemi a říkal V■■■■ Z■■■■, že ho soused postřelil. Pak se probudil až v nemocnici, kde se dozvěděl, že měl velké štěstí – šlo o čistý průstřel, měl zlomené žebro a poraněné plíce. Kvůli zranění nemohl asi tři týdny pořádně spát a dále měl problémy s dýcháním. Do poloviny listopadu navštěvoval každý týden nemocnici, přičemž i v letošním roce bude chodit na kontroly. Dodal, že je vášnivým sportovcem, chodil do sportovní školy a hrál aktivně fotbal. Sport tedy musel omezit, neboť zranění stále není stoprocentně doléčené. V létě nemohl plavat a měl zakázané cesty letadlem. V září se nemohl zúčastnit brigády v Itálii, kde si chtěl vydělat cca 1.400 Eur a kvůli incidentu rovněž navštívil psychologku. Doplnil, že obžalovaného vůbec nezná, viděl se s ním pouze jednou, kdy řešili, proč nejde internet. O zbraně se nezajímá – nevlastní zbrojní průkaz, z žádné nikdy nestřílel, dokonce zbraň ani v ruce nedržel. Nemyslí si, že by vstoupil do bytu obžalovaného či s ním zápasil, s jistotou to však tvrdit nemůže, protože si věc nepamatuje. Po požití alkoholu bývá veselý, také ale není typ, co si nechá všechno líbit. Před pěti lety měl po požití alkoholu na Slovensku konflikt, kdy ho dva muži uráželi a posmívali se mu. Jednoho z nich proto vyzval k souboji, jeho kamarád na něj ale naběhl a zlomil mu čelist. Nejdříve se snaží řešit věci s rozumem, teprve když to nejde, může být agresivní.

Rovněž svědek V■■■■ Z■■■■ uvedl, že během grilování nezaznamenal žádný konflikt – začali kolem 13:00 hodin a končili někdy po deváté večer, dali si maso, popíjeli pivo a k tomu nějaké panáky rumu, poslouchali hudbu, když byla hezká písnička, zpívali. Na jejich společnost si nikdo nestěžoval. Cítil na sobě účinek alkoholu, což bylo vidět i na poškozeném. Kolem 21:30 hodin odjeli ostatní hosté (J■■■■ B■■■■, J■■■■ Z■■■■ a její dcera V■■■■). S poškozeným chtěli uklidit, ještě předtím ale vyšel na terasu, aby si zapálil cigaretu. Poškozený šel dovnitř a vzápětí (cca dvě minuty poté) slyšel dvě rány, které následovaly krátce po sobě – cca dvě až tři sekundy. Vůbec ho nenapadlo, že šlo o výstřely, myslel si, že poškozený asi něco povalil, a když to chtěl postavit, spadlo to znovu. Poté ale slyšel, jak na něho poškozený volá „V■■■■, pomoz mi“. Vešel dovnitř a viděl poškozeného, jak celý od krve leží na zemi napravo od vstupních dveří. Popadl ručník a snažil se ho přiložit na ránu – přes množství krve ani nebylo vidět, kde přesně se zranění nachází – a volal záchranku. Poškozeného se ptal, co se stalo a on mu řekl, že na něho střílel ten pán, který

bydlí pod nimi. Na místě pak viděl kapky krve vedoucí do přízemí. S obžalovaným v minulosti hovořil asi dvakrát a žádný problém spolu neměli. Pro vstup do domu používali rozdílné vchody a v den incidentu se s ním neviděl.

Slyšení byli i další účastníci onoho společenského posezení – J. B. a J. Z.:

Svědék J. B. vypověděl, že se během grilování nestalo nic mimořádného, vypilo se pár piv a nějaký rum. Povídali si na terase, vevnitř hrála hudba. Poškozený byl sice pod vlivem alkoholu, stále však normálně komunikoval. Žádné stížnosti stran jejich společnosti nezaznamenal. Po deváté hodině se rozloučili a spolu s přítelkyní a její dcerou odjeli. Chvilí poté (dvě až tři minuty) mu telefonoval V. Z., že poškozeného někdo postřelil. Nejdříve pokračovali domů do [redacted] a on se pak vrátil zpět, přičemž V. Z. mu k tomu blíže říkal, že to měl udělat soused zespoda. S obžalovaným se osobně nikdy nesetkal.

Také dle svědkyně J. Z. vše proběhlo bez problémů – přijeli kolem jedné hodiny, byli hlavně na terase a měli puštěnou hudbu. Během akce alkohol vůbec nepila (řídila a navíc s sebou měla dceru), ostatní si však dali a ke konci to na ně již dolehlo. Nejvíce pak asi právě na poškozeného – dokud seděl, vypadal v pořádku, jakmile vstal, stěžil se udržel na nohou. Když už chtěla, aby šli domů, všichni tři chlapi se při loučení drželi kolem ramen a zpívali. Poté, co svého přítele z uskupení vytrhla, poškozený, který stál uprostřed (a ztratil oporu), okamžitě spadl na zem. V průběhu grilování (ani jejich odchodu) nezaznamenala, že by si na ně někdo stěžoval. Pripustila, že hudba mohla být trochu hlasitější, při hovoru se ale nepřekřikovali. Při odjezdu se v autě dívala na hodiny a bylo 21:20. Pár minut poté, co vyjeli, volal V. Z., od kterého se dozvěděli, že byl poškozený postřelen.

Svědék M. K. vypověděl, že bydlí v garsonce v přízemí a užívá vchodové dveře z boku, které jsou pouze pro něho. Rozhodného dne si šel lehnout brzy, neboť měl v práci náročný den a slyšel nějakou společnost a zpěv. Ani přesně nevěděl, zda se jedná o sousedy v domě. Zpěv mu přišel hlasitý, slyšel ho však zejména z toho důvodu, že měl otevřené okno. Vzbudil se kolem 20:30 hodin a stále slyšel stejné zvuky. Přišlo mu, že někdo něco slaví. Pak uslyšel bezprostředně za sebou dva výstřely (asi po dvou sekundách), po kterých následoval bolestivý výkřik. Podíval se na hodiny a bylo cca 21:25. Zpěv v tu dobu ustal. Krátce nato slyšel, jak někdo na ulici vstoupil do auta a odjel pryč. Domníval se tedy, že asi došlo k nějaké nehodě, třeba zranění při chystaném ohňostroji a aktéři odjeli autem pro pomoc. Po chvíli uvažování si sám říkal, zda nemá zavolat policii, vzápětí tam ale dorazila zásahová jednotka. Musel opustit byt a až kolem půlnoci se viděl s V. Z., který mu říkal, že se u nich střílelo – přišel k nim soused, šel mu uvařit kávu, a poté slyšel výstřely a poškozeného, jak volá o pomoc. Jeho slova si vyložil tak, že si k nim přišel obžalovaný stěžovat na hluk, V. Z. si zřejmě myslel, že si spolu promluví u kávy, pak asi došlo k afektu a k výstřelům, kterým jmenovaný nebyl přítomen. Doplnil, že obžalovaného vůbec nezná.

K celé věci dále vypovídali L. V., obsluha z restaurace [redacted], a K. S., s nímž byl obžalovaný toho dne střílet:

Svědkyně L. V. vypověděla, že obžalovaný docházel do restaurace [redacted] v [redacted], pravidelně a nikdy s ním neměla žádné problémy. Rozhodného dne se tam objevil nejprve kolem poledne a zdržel se do čtvrté, páté, možná šesté hodiny. Pil pivo a

snad nějakého panáka, přesně neví. Při odchodu už na něm byl účinek alkoholu vidět, motal se, ale dokázal odejít „po svých“. Kolem 21:30 hodin, těsně před zavírací hodinou, se v restauraci objevil znovu, poručil si cigarety a malé pivo, a vypadal vykuleně. Na její dotaz, co se stalo, řekl, že „něco hrozného“, že asi někoho „zastřelil“ nebo „postřelil“ (v přípravném řízení uvedla, že „zastřelil“, ve své výpovědi před soudem zmínila termín druhý, když byla tázána na rozpory, uvedla, že už přesně neví). Napadlo ji, jestli ho někdo nepřepadl, protože měl vpředu umazané tričko (vypadalo, jakoby se někde válel), špína na něm byla tmavá, ale neví od čeho, a také si všimla odřené ruky. Vzal si cigarety a vyšel ven, ještě za ním vyběhla a říkala, aby zjistil, co se stalo.

Svědék K ■■■ S ■■■ uvedl, že onoho dne byli společně s obžalovaným střílet ze vzduchovky na sběrném dvoře. Obžalovaný přišel na místo patrně pěšky (neviděl, že by přijel autem), zatímco on přijel na kole. Stříleli z jeho vzduchovky – obžalovaný s sebou žádnou zbraň neměl. Zůstali tam cca do 11:00 hodin. Pak šli do restaurace ■■■, kde se zdržel maximálně do 14:00 hodin (kdy odešel domů na oběd). Více se toho dne s obžalovaným neviděl. Dodal, že obžalovaný je pohodový člověk a nikdy nebyl svědkem, že by se účastnil nějakého konfliktu.

Další skutečnosti byly zjištěny provedenými listinnými důkazy:

Skutečnost, že k zadržení obžalovaného došlo dne 28.06.2015 v 23:30 hodin v ■■■ na křižovatce ulic ■■■ a ■■■, prokazuje protokol o tomto úkonu (č. l. 11 – 12). Fakt, že mu bylo dechovou zkouškou na alkohol, provedenou dne 29.06.2015 v 01:15 hodin, zjištěno v organismu 2,02 g/kg této látky, dokladuje protokol o provedené zkoušce (č. l. 15). Skutečnost, že se obžalovaný dne 29.06.2015 v 02:44 hodin podrobil lékařskému vyšetření, při kterém na něm nebyly shledány zjevné známky poranění, prokazuje zpráva Oblastní nemocnice ■■■ (č. l. 14). Situace na místě činu, zejména stav a dispoziční uspořádání daného objektu, a to vnitřních prostor domu i bytu obžalovaného, je patrná z protokolů o jeho ohledání (č. l. 227 – 232, č. l. 257 – 261), plánu (č. l. 233) a fotodokumentace (č. l. 234 – 251, č. l. 262 – 272), pořízených při těchto úkonech, při kterých byly zajištěny věcné, chemické, biologické a balistické stopy. To, že předmětem ohledání bylo i vozidlo obžalovaného zn. Ford Focus reg. zn. ■■■, ve kterém byly zajištěny perkusní revolver, vzduchová puška s puškohledem a finanční hotovost, a dále chemické, balistické a pachové stopy, pak prokazuje protokol o prohlídce jiných prostor a pozemků (č. l. 208 až 220). Stav obžalovaného je dokumentován protokolem o prohlídce jeho těla s pořízenou fotodokumentací (č. l. 274 – 279), při kterém byly zjištěny dva pruhové zarudlé kůže na pravém předloktí a oděrka na pravé dlani, a také zajištěny stopy z rukou, vlasů a spod nehtů. Rovněž stav a zranění poškozeného je patrný z protokolu o prohlídce jeho těla s fotodokumentací (č. l. 281 – 289), ze kterých je zřejmé, že se na jeho levém předloktí nacházely prokrvácené špendlíkové výronky směřující od zápěstí k loketní jamce na ploše cca 14 x 8 cm, dále vstřel v pravé části hrudníku o délce cca 10 mm a šířce cca 5 mm, kdy i kolem tohoto otvoru se nacházely ony špendlíkové výronky a výstřel v pravé části zad, také při tomto úkonu byly odebrány biologické a chemické stopy. Fakt, že obžalovaný i poškozený pro účely trestního řízení vydali oblečení, doplňky a obuv, dokladují příslušné úřední protokoly (č. l. 290 – 292). Z prepisu záznamů na linku 158 a přiloženého CD nosiče (č. l. 347 – 349) bylo zjištěno, že ve 21:25 hodin telefonoval V ■■■ Z ■■■, který uvedl, že mu jeden pán postřelil kamaráda, následně ve 23:07 hodin telefonoval obžalovaný a domluvil se na setkání s policisty s tím, že podá vysvětlení, co se týká té akce v ■■■. Širší okolnosti celého případu a časové souvislosti jsou blíže patrné také z úředních záznamů Policie ČR (č. l. 351 – 357). Z protokolu o dechové zkoušce (č. l. 358) vyplývá, že L ■■■

Z [REDAKCE] bylo dne 28.06.2015 v 22:36 hodin zjištěno v organismu 2,04 g/kg této látky. Zdravotní stav poškozeného dále ozřejmuje lékařská zpráva Fakultní nemocnice v [REDAKCE] (č. l. 363 – 365), dle které poškozený utrpěl zranění popsané ve výroku tohoto rozsudku, přičemž propuštěn do domácího léčení byl dne 06.07.2015.

Zajištěné stopy byly následně podrobeny odborným zkoumáním v příslušných kriminalistických odvětvích (daktyloskopie, biologie, genetika, chemie), kdy dle výsledků odborného vyjádření v odvětví daktyloskopie (č. l. 296 – 297) nebyly na předmětném perkusním revolveru zjištěny žádné upotřebitelné stopy. Odbornými vyjádřeními v odvětvích biologie a genetika (č. l. 302 – 309, 310 - 316) pak byla prokázána krev poškozeného na zemi v chodbě u bytu obžalovaného, u vstupních dveří do domu, u schodiště, na zdi u koberce i na schodišti, naproti tomu tyto stopy nebyly zjištěny na oblečení, které obžalovaný pro účely trestního řízení vydal. Odborným vyjádřením v odvětví fyzikální chemie (č. l. 322 – 327) byly prokázány povýstřelové zplodiny na dveřích do bytu obžalovaného, na zdi u podlahy v chodbě u zadních dveří (pouze olovené fragmenty), na dlaních i hřbetech rukou obžalovaného, jeho mikině a botách, dále na levém předloktí poškozeného, jeho oblečení a hodinkách, zjištěny naproti tomu nebyly v oblasti vlasů obžalovaného ani poškozeného a rovněž nebyly nalezeny na dřínových kalhotách obžalovaného.

Odborným vyjádřením z kriminalistického odvětví balistika (č. l. 332 – 346) bylo především zjištěno, že předložený perkusní revolver je střelbyschopný. Jedná se o zbraň spadající do kategorie „C“ ve smyslu zákona č. 119/2002 Sb., o zbraních. Zbraň může vlastnit pouze držitel zbrojního průkazu příslušné skupiny nebo zbrojní licence, přičemž každá zbraň ze skupiny „C“ podléhá registraci. Perkusní revolver byl předložen se čtyřmi nabitými komorami bez perkusních zápalek. Ze zbraně bylo v nedávné době střeleno, přesnou dobu střelby však nelze zjistit. Obě střeli z místa činu byly deformované. Na střele, která měla prostřelit koberec na chodbě, byly zjištěny cizorodé látky blíže neurčeného charakteru (pravděpodobně laku). Kvůli deformaci nebylo možné provést individuální identifikaci hlavně. Rovněž na druhé střele byly shledány stopy cizorodých látek, pravděpodobně biologického a minerálního původu. Použitým materiálem, provedením a hmotností pak obě střeli odpovídají střelám, které zůstaly ve zbrani – obě mohly být vystřeleny z předloženého revolveru a byly způsobilé přivodit vážné zranění nebo i smrt. Vzhledem ke stopám na oděvu poškozeného (poškození výstřelového otvoru plamenem) a ke zraněním, která poškozený utrpěl (ožeh kolem vstřelového otvoru a tetováž – vtrysklá zrna neshořeného střelného prachu kolem), lze jednoznačně určit, že vzdálenost střelby byla velmi malá a to 120-150 mm. Střelný kanál v těle poškozeného i otvory v koberci mohly vzniknout střelou z předloženého revolveru, kdy v odborném vyjádření byly rovněž zakresleny jejich pravděpodobné dráhy. Střela, která prostřelila koberec, byla vystřelena z pravé strany chodby při pohledu ke vstupním dveřím. Střela, která zranila poškozeného ze vzdálenosti 120 až 150 mm, kdy poškozený stál čelem ke zbrani a výstřel směřoval zešikma do pravé části jeho hrudi s průběhem střelného kanálu ještě více doprava. Nákres ovšem nevysvětluje vnik prachové tetováže na levém předloktí poškozeného, která mohla vzniknout pouze v případě, že se levá ruka nacházela při výstřelu velmi blízko k ose střelby. Toto poranění tedy zcela neodpovídá tomu, jak situaci popsal obžalovaný. Dále bylo zjištěno, že teplota zbraně, která před střelbou činila 22 stupňů Celsia, stoupla po čtyřech výstřelech pouze o 8 stupňů. Před střelbou se musí u revolveru natáhnout bicí kohout a následně zmáčknout spoušť. Experimentem bylo zjištěno, že pokud je proti bicí ploše kohoutu aktivní zápalka, může potažením bicího kohoutu už o pouhých 15 mm dojít k výstřelu. K takovému napnutí je nutná síla o hodnotě 31,6 N. Síla potřebná k natažení bicího kohoutu do záchytu je 45,6 N, přičemž k blokování kohoutu dojde po natažení do úvratě 19,5 mm. K plnému natažení do zadní polohy (zadní úvrat' je 38,5 mm)

je potřebná síla 56,8 N – jedná se o značnou sílu k překonání odporu bicího mechanismu, která je někdy uváděna jako bezpečnostní prvek k zabránění nežádoucímu výstřelu. Postup při nabití revolveru je takový, že se do nábojové komory nasype střelný prach, vloží se ucpávka, sférická střela a opět ucpávka. Na závěr – zpravidla těsně před střelbou – se zezadu nasunou na píston kovového válce zápalky, bez kterých nelze střílet.

Zpracovatel odborného vyjádření kpt. Ing. M. [REDAKCE] H. [REDAKCE] pak ve své výpovědi při hlavním líčení uvedl, že zbraň byla předložena bez zápalek, které se nenašly, přičemž tam nebyly ani ty vystřelené. Dodal, že mohou odpadnout velice snadno. V případě výstřelu se občas stává, že se úplně rozpadnou a zapadnou do mechanismu. Z bezpečnostních důvodů se zápalky do zbraně vkládají až před střelbou – v případě upadnutí zbraně nebo jiného nárazu se může zápalka aktivovat a dochází k prošlehnutí zápalné směsi do nábojové komory. Není to obvyklé, ale může se stát, že někdo mívá zápalky vloženy do zbraně, kterou takto přechovává ve skříni – zvláště, když by ji měl určenu na ochranu (aby byla hned k dispozici). Doplnil, že síla nad 50 N (potřebná k napnutí bicího kohoutu, aby bylo možné ze zbraně vystřelit) je tzv. bezpečná síla – lze ji hodnotit jako značnou. K tetováži na levé ruce poškozeného dále uvedl, že při vzdálenosti 120 až 150 mm činila tetováž na hrudníku 80 mm. Pokud na předloktí činila 140 mm (roztažena přes polovinu palmární strany zápěstí, kdy se rozšiřuje do cca 80 mm), znamená to, že ruka musela být v ose střeli, ale zase v dostatečné vzdálenosti na to, aby nedošlo k ožehnutí ruky od plamene. Tetováž se projevuje do vzdálenosti 20 až 25 cm (pak zrna střelného prachu ztrácejí energii a rychlost, takže se nezasekávají do kůže). Zkoušel různé natočení zbraně, aby tetováž vnikla způsobem, který popsal obžalovaný. Žádný ovšem nevyšel tak, aby takto umístěnou tetováž objasnil, přičemž k jejímu vniku nemohlo dojít ani při prvním výstřelu – pokud se vychází z toho, jak věc obžalovaný popsal. Když byl vyzván, aby popsal situaci, která by dle jeho názoru její vznik nejlépe vysvětlila, uvedl, že by se mohlo jednat o případ, kdy by poškozený stál čelem k obžalovanému, který by výstřel směřoval mezi jeho tělo a ruku (střela by poškozenému jakoby prolétla pod rukou v dostatečné vzdálenosti, aby způsobila tetováž, nikoliv však ožehnutí plamenem), ruce by však musely být rozpražené více od těla (jinak by hrozilo zranění na boku poškozeného) – k tomu by však muselo dojít při prvním a nikoliv při druhém výstřelu (resp. výstřelu, při kterém byl poškozený zasažen do hrudi). K dotazu, zda by její vznik vysvětlila instinktivní obrana poškozeného, který by si v momentu výstřelu rukou kryl obličej (jak se k věci vyjádřil znalec z oboru soudního lékařství, viz. níže) – tedy, že ruka byla před střelou – uvedl, že možné by to bylo, ruka by ale musela být poměrně hodně vysoko a více v ose střely (nikoliv kolmo na ní – v takovém případě by tetováž nebyla roztažena po zjištěné délce). Pozice mu nepřidá přirozená. Možné by to bylo, dodal však, že v daném případě neměl (a vzhledem k materiálu, který je v této věci k dispozici již ani nemá) možnost si prohlédnout ruku jako takovou, ze které by se podle úhlu zasekaných zrn střelného prachu dalo poznat, v jakém úhlu na ruku dopadla. K instruktáži, kterou předvedl obžalovaný při hlavním líčení, kdy demonstroval způsob, jakým se poškozenému mohla ruka před zbraň dostat (za citace že byl poškozený více přikrčen nebo natočen a prostor pro levou ruku otevřen, levé předloktí by se ocitlo za hlavní zbraň v blízkosti osy střeli), uvedl, že vzhledem k rozsahu tetováže na hrudníku (80 mm), by za takové situace na zápěstí nemohla vzniknout tetováž tohoto typu.

K posouzení zranění poškozeného i obžalovaného a určení mechanismu jejich vzniku byl do řízení přibrán znalec z oboru zdravotnictví, odvětví soudní lékařství, MUDr. David Vajtr, Ph.D. Dle jeho závěrů poškozený utrpěl průstřel pravé poloviny hrudníku se vstřelem v oblasti pravé bradavky a výstřelem pod pravou lopatkou. Střelný kanál byl o šířce 35 mm. V jeho průběhu pak došlo ke zlomenině 5. žebra vpředu v místě vstřelu, k průstřelu pravé plíce s pohmožděním plicní tkáně v pravém dolním plicním poli, přičemž při rentgenovém

vyšetření zde byla zjištěna cizí tělesa – fragmenty střely popsané jako kovové stíny, a v oblasti výstřelu poškozený utrpěl také frakturu 11. žebra vzadu. V souvislosti se střelným poraněním též došlo k akutní respirační insuficienci (hemothorax i pneumothorax), akutní pokrvácivé anemii, poúrazové poruše koagulace a zánětlivé reakci organismu. Na těle poškozeného byla dále zjištěna drobná poranění – oděrka se zaschnutím kůže na pravém palci, oděrka se zaschnutím kůže na levém palci (u těchto poranění však nelze spolehlivě určit, zda vůbec vnikla během incidentu) a prachová tetováž v pokožce levého předloktí na palmární straně. Poranění plíce, je pak třeba hodnotit jako vážnou poruchou zdraví, která poškozeného ohrožovala na životě – bez odborné a specializované péče mohlo poranění skončit závažnými trvalými následky nebo smrtí (ohrožen na životě krevními ztrátami a selháním dýchání). V tomto konkrétním případě navíc došlo k rozvoji akutní pokrvácivé anémie a k poúrazové poruše srážlivosti krve, kdy rovněž takový stav mohl poškozeného ohrozit na životě. Pokud by nebyla poskytnuta specializovaná péče, celková doba hojení by jednoznačně přesahovala 6 týdnů. Případné trvalé následky pak bude možné zhodnotit až s odstupem jednoho roku od události – poškozený má v plicích drobná kovová tělíska (kovové stíny) a není zřejmé, co přesně mohou v organismu způsobit.

K mechanismu vzniku znalec uvedl, že poranění hrudníku odpovídá střelnému poranění při průniku projektilu organismem velkou intenzitou, přičemž zajištěný perkusní revolver mohl popsaná poranění způsobit, kdy i nalezené kovové stíny odpovídají fragmentaci střely, ke které u tohoto typu dochází. U střelného poranění hrudníku pak existuje vysoké riziko závažnějšího následku, než který nastal – zejména zde bylo riziko spojené s poraněním srdce a velkých cév (fragmenty neplášťového projektilu se totiž mohly po nárazu do 5. žebra pohybovat i směrem ke střední čáře – směrem k srdci), a dále hrozilo poranění páteře v hloubce střelného kanálu. Znalec byl přítomen rekonstrukci provedené obžalovaným, přičemž způsob, kterým průběh incidentu popsal, označil za nereálný, a to z následujících důvodů – dle popisu obžalovaného měl poškozený v případě obou výstřelů obě ruce na zbrani, tomu ovšem neodpovídá prachová tetováž na jeho levém předloktí, která mohla vniknout pouze za situace, kdy měl poškozený levé předloktí před ústím hlavně revolveru, avšak ne těsně s její osou, protože nebylo ožehnuté plamenem, takže rozhodně nemohl v momentu výstřelu držet touto rukou zbraň. Podle názoru znalce by vznik tetováže dobře vysvětlila instinktivní pasivní sebeobrana, kdy si poškozený předloktím kryje oblast obličeje. Dle popisu obžalovaného pak poškozený držel zbraň oběma rukama blíže těžišti, zatímco on na jejích okrajích – za této situace však, vzhledem k rozložení sil na zbrani (i kdyby ji oba drželi silně), to byl právě obžalovaný, kdo mohl vyvinout maximální sílu na páku tvořenou hlavní zbraně, a to v takové míře, že poškozený nemohl žádným způsobem silou odvrátit otočení ústí hlavně proti své osobě. Poškozený tedy nebyl tím, kdo aktivně nasměroval hlaveň revolveru proti své osobě a při výstřelu neměl levou ruku na zbrani. K námitce obžalovaného, že poškozený mohl být při výstřelu více předkloněn či natočen, čímž se zvětšil manévrovací prostor pro levou ruku, znalec uvedl, že takovou pozici vylučuje úhel střelného kanálu.

Na těle obžalovaného pak bylo zjištěno dvojité pruhovité zarudnutí pokožky na pravém předloktí probíhající rovnoběžně shora od malíkové hrany dolů k palcovému valu s centrálním výpletem a puchýř na dlaňové straně pravé ruky mezi palcovým a malíkovým valem vyplněný krevnatou tekutinou.

Pruhovité zarudnutí mohlo vzniknout mechanismem tupého násilí při uchopení jeho předloktí dlaní poškozeného – mohlo k němu dojít při snaze vytrhnout se sevření (odpovídá to i situaci, kterou obžalovaný popsal v rámci provedené rekonstrukce – při prvním výstřelu demonstroval, jak měl poškozený prst na kohoutku, on se mu snažil zbraň vytrhnout a neví,

zda ho poškozený nedržel levou rukou za pravé předloktí). Mohlo k němu dojít ale také mechanicky oděrem o zbraň (jak obžalovaný ukázal v rámci provedené rekonstrukce). Vnik puchýřku na dlaní nebyl v rámci rekonstrukce vysvětlen. Znalec uvedl, že balistické testy vyloučily, že by k němu došlo vlivem termického účinku zahřátím hlavně při výstřelu (zahřátí hlavně nedosahuje hodnot pro vnik puchýře). Dále byl zvažován termický účinek plamene (při rekonstrukci obžalovaný ukázal, že pravou ruku držel na hlavní těsně před rukou poškozeného, kdy nelze vyloučit, že by poranění obdobného charakteru mohl způsobit vliv plamene při výstřelu. V úvahu však také připadá mechanismus tupého násilí – tj. vznik puchýře při natažení kohoutu zbraně (obžalovaný při rekonstrukci uvedl, že ruku držel na hlavní těsně před rukou poškozeného, pravá ruka poškozeného držela rukojeť a v tomto okamžiku mělo dojít k výstřelu, kdo a v které fázi natáhl kohoutek, neví).

Za účelem posouzení odebraného vzorku krve a zjištění míry ovlivnění poškozeného alkoholem v době činu byl do řízení přibrán znalec v oboru zdravotnictví, odvětví toxikologie, Ing. Jan Stříbrný. Ve zpracovaném posudku i při svém výsledku uvedl, že v odebraném vzorku krve byla stanovena hladina alkoholu na 2,62 g/kg. Dále byl proveden imunologický test krevního séra na přítomnost běžných typů omamných látek s negativním výsledkem.

Duševní stav obžalovaného byl vyšetřen MUDr. Petrem Navrátillem, znalcem v oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie, a PhDr. Jirím Klose, Ph.D., znalcem v oboru zdravotnictví, odvětví psychologie. Ve zpracovaném posudku i při svém výsledku znalci uvedli, že obžalovaný netrpí a ani v minulosti netrpěl žádnou duševní chorobou ve vlastním slova smyslu nebo obdobnou duševní poruchou. V době činu byly jeho schopnosti rozpoznat protiprávnost svého jednání a dále je ovládnout lehce sníženy vlivem vystupňovaného prostého afektu nasedajícího na střední prostou opilost. Míru tohoto snížení je však třeba hodnotit jako forenzně nepodstatnou. Intelektové dispozice se u obžalovaného pohybují v pásmu populačního průměru, kognitivní funkce odpovídají zjištěnému intelektu a v zátěži jsou dostatečně odolné. Obžalovaný je schopen správně vnímat, zapamatovat si a reprodukovat prožité události. Psychologickým vyšetřením také nebylo prokázáno forenzně významné organické poškození CNS a jeho případný vliv na vnímání, chování a jednání. Rovněž nebyla shledána žádná choroba z okruhu psychotických onemocnění. Obžalovaný je osobností standardně strukturovanou, vedoucími povahovými rysy jsou převážně introvertní orientace, sociální staženost, lehčí emoční nevyrovnanost. V situacích zátěže může afektivně kolísat, a to s tendencemi k impulzivní reaktivitě. Schopnosti autoregulace jsou však v běžných podmínkách dobře formovány. Obžalovaný je dobře socializován, plně kompetentní, s dostatečně rozvinutými vyššími city a standardním hodnotovým systémem, formovanými pracovními návyky i vytvořeným respektem k normám a pravidlům, dále shledána neukotvenost v bližších interpersonálních vztazích. V motivaci k posuzovanému jednání pak nebyly zjištěny žádné patické motivy ani jiné psychopatologické mechanismy. Obžalovaný jednal impulzivně, jednání nese znaky zkratkovitosti, bylo afektivně zabarvené, potencované opilostí v situaci konfliktu, na jehož vzniku se podíleli oba zúčastnění. Konflikt byl situační, jednání nebylo připravené ani organizované – rozvinulo se až na základě probíhajícího konfliktu a je plně v souladu s osobnostní strukturou obžalovaného. Prognóza resocializace byla v jeho případě hodnocena jako velmi dobrá. Pobyť obžalovaného na svobodě pak není z psychiatrického hlediska bezprostředně nebezpečný. Rovněž u něho nebyla shledána závislost na alkoholu či jiné psychoaktivní návykové látce – obžalovaný je schopen se zdržet prvního požití, regulovat další užívání a také předvídat následky požití pro svoji osobu i další jednání. Znalci proto nenavrhovali uložení žádného ochranného opatření.

Po takto provedeném dokazování dospěl soud k nepochybnému závěru, že se obžalovaný tohoto skutku dopustil. V daném případě je sice situace komplikována tím, že si poškozený na věc nevzpomíná (kdy tento postoj poškozeného soud považuje – s ohledem na všechny zjištěné okolnosti – za naprosto věrohodný a ve vztahu k obžalovanému zodpovědný, prostý jakékoliv snahy jeho situaci zhoršit), takže jediná verze přímého účastníka předmětné události je ta, kterou poskytl obžalovaný. Tato verze (tedy, že ho poškozený nejprve napadl pěstí, aniž by k tomu měl pádný důvod, a poté – za situace, kdy byl konflikt u konce a obžalovaný zavíral dveře od bytu – ho odstrčil a opět bez nějaké příčiny vběhl dovnitř s cílem sebrat zbraň, která shodou okolností ležela na stole a o které v předchozím konfliktu nepadla jediná zmínka, o tu posléze zápasili, přičemž poškozený v boji o zbraň vytrval i po prvním náhodném výstřelu a při druhém došlo k jeho zranění, když na zbraní o délce přes třicet centimetrů, kterou držel oběma rukama, zřejmě nešťastně zmáčkl spoušť v momentu, kdy byla při zápase nasměrována proti jeho tělu) má sama o sobě řadu problematických bodů. V základní linii ji pak spolehlivě vyvrací ostatní provedené důkazy:

Značně nevěrohodně v tomto případě působí již vůbec způsob, jakým se měl poškozený ke zbraní dostat – obžalovaný byl údajně kritického dne střílet mimo jiné z tohoto revolveru (to mu ovšem nikdo nepotvrdil a v kontextu výpovědi svědka S. [REDAKCE] lze o takém vývoji významně pochybovat), po návratu z restaurace si zbraň doma přebil a zapomněl uložit do skříně (kde ji oproti obvyklým praktikám přechovává i s vloženými zápalkami), takže ji měl několik hodin položenou na konferenčním stolku, na který bylo vidět otevřenými dveřmi z chodby, zbraň poškozeného zlákala, a tak se k ní víceméně bez nějaké příčiny rozběhl (za situace, kdy obžalovaný ve snaze nejtitřit konflikt zavíral dveře od bytu). Takové chování poškozeného ovšem působí naprosto nelogicky a neodpovídá tomu, co bylo k jeho osobě zjištěno – dle výsledků krevní zkoušky měl v krvi 2,62 g/kg alkoholu a podle výpovědi svědkyně Z. [REDAKCE] (kterou soud hodnotí jako naprosto věrohodnou a objektivní – svědkyně jako jediná alkohol na grilování nepila a kriticky připustila, že společnost mohla být hlučnější) měl vážné problémy s koordinací (sotva se držel na nohou). Působí tedy krajně nepravděpodobně, že by se v takovém stavu soustředil na vybavení bytu obžalovaného a ještě bez nějaké příčiny, navíc za situace, kdy sám uvedl, že se o zbraně vůbec nezajímá (zbraň ani nikdy nedržel v ruce), bezdůvodně vběhl pro tento předmět do jeho bytu.

Rovněž způsob, jakým měli společně zbraň uchopit a dostat se zpět na chodbu, kde došlo k výstřelům, jak jej obžalovaný demonstroval při rekonstrukci, působí značně nuceně – vzhledem k tomu, že obžalovaný zbraň držel na jejích koncích a mohl použít páky k jejímu vykroucení, jeví se pravděpodobným, že by ji do své moci získal ještě před opuštěním bytu, nadto je třeba vzít v potaz pokročilou opilost a problémy s koordinací, které se projevovaly u poškozeného, jenž stěží mohl být obžalovanému rovnocenným soupeřem.

Znaleckým posudkem v odvětví soudního lékařství a odborným vyjádřením v odvětví balistika pak bylo jednoznačně prokázáno, že obžalovaný okolnosti výstřelů nepopsal po pravdě. Vzhledem k lokalizaci střelného zranění, které se nacházelo na pravé části hrudi poškozeného s průběhem střelného kanálu ještě více doprava (znázorněno na č. 1. 51), působí jakákoliv pozice, při které by měl poškozený v kritický okamžik pravou ruku na spoušti zbraně (délka zbraně přes 30 cm, v momentu výstřelu vzdálená od těla dalších nejméně 12 cm), byl ji schopen ovládat a pod tímto úhlem iniciovat výstřel, velice uměle (jak bylo ostatně patrné z průběhu provedené rekonstrukce). Znalec MUDr. Vajtr potom jasně vysvětlil, že s ohledem na páku, kterou mohl vyvinout obžalovaný (dle své vlastní výpovědi držel zbraň oběma rukama, a to až za rukama poškozeného), poškozený nemohl žádným

způsobem odvrátit její natočení proti své osobě – prokazatelně tedy neměl zbraň dostatečně ve své moci (a to i v případě, že by se jí dotýkal oběma rukama).

Zároveň bylo těmito důkazy vyvráceno tvrzení obžalovaného o tom, že měl poškozený v případě obou výstřelů obě ruce na zbrani – tetováž na levém předloktí jasně prokazuje, že tomu tak minimálně v jednom případě nebylo. Přesnou pozici, ve které se při jejím vzniku poškozený nacházel, nebylo možné objasnit. Verze obžalovaného o tom, že s poškozeným rovnocenně soupeřil o zbraň, je však v tomto ohledu neudržitelná – pokud v případě druhého výstřelu neměl levou ruku na zbrani, jeví se jako nejpravděpodobnější varianta vzniku tetováže situace, kdy poškozený touto rukou zaujal – byť ne zcela očekávanou – obrannou pozici, jíž se snažil krýt horní část těla (nelze vyloučit, že tato pozice byla zvláštní právě proto, že poškozený ještě nestačil zamýšlené obranné postavení zaujmout – výstřel byl rychlejší). V této souvislosti se pak ani nejví pravděpodobným, že by se v tento moment nacházela na zbrani jeho druhá ruka. Pokud by tetováž vnikla při výstřelu prvním, svědčilo by to o jasné převaze obžalovaného již v počáteční fázi incidentu.

Verzi obžalovaného také nesvědčí výpovědi svědků V [REDAKT] Z [REDAKT] a M [REDAKT] K [REDAKT], kteří v naprosté shodě, a to zcela nezávisle na sobě, uvedli, že mezi výstřely nebyla prakticky žádná časová prodleva (následovaly okamžitě po sobě, v rozmezí maximálně tří vteřin) – vzhledem k tomu, že se svědci nacházeli v odlišných částech domu, přesto se na tomto časovém údaji naprosto shodli, soud z jejich sdělení vycházel. Z uvedeného však plyne, že mezi výstřely stěží mohl probíhat zápas o zbraň, jak jej obžalovaný při rekonstrukci demonstroval – uvedené časové rozpětí tak akorát postačuje na vůli vedené (nikoliv v rámci souboje náhodné) zmáčknutí bicího kohoutu zbraně (k čemuž je potřeba značná síla) a opětovné vystřelení (následné zmáčknutí spouště).

Zarážející (a opět pro verzi nutné obrany nesvědčící) je také chování obžalovaného po činu, když se bezprostředně po střelbě vrátil do bytu, kde rychle sebral „potřebné věci“ včetně peněz, odnesl je spolu s předmětnou zbraní do auta a odjel (dokonce uvažoval o útěku z republiky) – toto chování jednoznačně evokuje fakt, že si by vědom toho, že provedl něco špatného. Tvrzení, že byl v šoku a vlastně ani nevěděl, co dělá, příliš neladí s promyšleností a systematickostí, s jakou si v rámci svého odchodu počínal (při rekonstrukci dokonce předváděl, jak otevřel lednici a hledal svačinu, kterou by si vzal s sebou).

V kontextu výše řečeného tak soud neuvěřil verzi obžalovaného o tom, že poškozený vběhl pro zbraň do jeho bytu ani tomu, že se s ním o ni přetahoval tak aktivně, až došlo ke dvěma výstřelům, kdy při druhém byl náhodou zraněn. Naopak má za prokázané, že obžalovaný si na chodbu zbraň záměrně přinesl (ať již před příchodem poškozeného s cílem dodat svým žádostem o klid větší důraz či jako reakci na nějaké chování poškozeného, které ho rozčílilo). Došlo ke dvěma výstřelům – první výstřel směřoval do zdi (resp. zde opřené koberce), obžalovaný poté zbraň rychlým natažením bicího kohoutu způsobil opět ke střelbě a znovu vystřelil. Tímto výstřelem pak zasáhl poškozeného L [REDAKT] S [REDAKT], s nímž se v předchozí fázi konfliktu patrně dostal do fyzického kontaktu, z krátké vzdálenosti do hrudi, ovšem naprosto jednoznačně za situace, kdy poškozený zbraň neovládal. Takovému vývoji odpovídají i stopy, které byly zjištěny na těle obžalovaného – pruhovité zarudnutí kůže a puchýř na dlaňové straně pravé ruky vyplněný krevnatou tekutinou. Sice je lze vysvětlit více způsoby, jednou z pravděpodobných verzí (a s ohledem na výše rozvedené skutečnosti dle názoru soudu jako verze nereálnější) však je i situace, kdy se obžalovaný snažil svou pravou ruku (v níž držel zbraň) vytrhnout ze sevření poškozeného (který úchopem jeho pravé ruky zřejmě reagoval na namířenou zbraň), přičemž puchýř mohl

vzniknout při rychlém natažení bicího kohoutu. O případ nutné obrany se v tomto případě rozhodně jednat nemohlo – poškozený nebyl ozbrojen a vlivem požitého alkoholu měl vážné problémy s koordinací, pro obžalovaného tak nepředstavoval adekvátní hrozbu (obžalovaný byl tím, kdo zbraň přinesl, kdo musel v minimálním časovém rozmezí mezi výstřely natáhnout bicí kohout a nakonec z krátké vzdálenosti poškozeného, jenž neměl zbraň ve své moci, střílet do hrudi).

V daném případě je velmi problematické určit přesnou příčinu, která obžalovaného k takovému jednání vedla. Soud zde vzal v potaz především závěry znaleckého posudku z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie a psychologie, dle kterých se s největší pravděpodobností jednalo o situační konflikt na jehož vzniku se podíleli oba zúčastnění. V daném případě nelze vyloučit, že obžalovaný jednal ve stavu silného rozrušení a ze strachu, když se před ním objevil výrazně mladší poškozený ve značně podnapilém stavu, který se mohl dopustit jednání, jež v něm takové pocity vyvolalo.

Předmětný skutek soud kvalifikoval jako zločin zabití dle § 141 odst. 1 tr. zákoníku ve stádiu pokusu podle § 21 odst. 1 tr. zákoníku, když obžalovaný, který se nacházel v silném rozrušení ze strachu s cílem usmrtit poškozeného, vědomě nasměroval nabitý a ke střelbě připravený perkusní revolver na jeho hrud' a ze vzdálenosti 12 až 15 cm vystřelil, čímž mu způsobil zranění, které bylo způsobilé poškozeného usmrtit, díky příznivému směřování úlomků střeli v organismu a včasnému poskytnutím specializované lékařské péče však ke smrti poškozeného nedošlo – tedy dopustil se jednání, které bezprostředně směřovalo k tomuto následku, k dokonání činu ale nedošlo.

V daném případě obžalovaný musel očekávat, že střela z tohoto typu zbraně může způsobit smrt, způsob provedení činu, tedy nasměrování zbraně na hrud' poškozeného a fakt, že šlo o střelbu z bezprostřední vzdálenosti, svědčí o tom, že chtěl takový následek způsobit – obžalovaný jednal v úmyslu přímém dle § 15 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku.

Ke skutku pod bodem 2) se obžalovaný bezezbytku doznal. Vypověděl, že si revolver pořídil asi před 15 lety na burze v Praze. Po celou dobu zbraň používal k rekreační střelbě, přičemž nevěděl, že její držení vyžaduje zbrojní průkaz. Skutečnost, že není držitelem příslušného oprávnění či licence a zbraň nebyla zaregistrována (jak je u tohoto typu zákonem vyžadováno), pak krom jeho výpovědi jednoznačně prokazuje též Krajského ředitelství policie Středočeského kraje, Odboru služby pro zbraně a bezpečnostní materiál, Oddělení správního řízení – kontaktní místo Příbram (č. l. 370).

Jednáním v tomto bodě obžalovaný naplnil skutkovou podstatu přečinu nedovolené ozbrojování podle § 279 odst. 1 trestního zákoníku – aniž by byl držitelem zbrojního průkazu příslušné skupiny nebo držitelem zbrojní licence, bez příslušného povolení si opatřil a v místě svého bydliště přechovával perkusní revolver italské výroby značky F-LLI PIETTA, model Remington 1858, ráže 44, výrobní číslo 167039, s jedním šestikomorovým nábojovým válcem, kterou užíval k rekreační střelbě, byť se jednání o střelnou zbraň podléhající registraci dle zákona č. 119/2002 Sb., o střelných zbraních a střelivu.

Obžalovaný byl v minulosti v jednom případě soudně trestán. Trestním příkazem Okresního soudu v Příbrami sp. zn. 4 T 46/2012 ze dne 18.04.2012 byl odsouzen pro přečin ohrožení pod vlivem návykové látky podle § 274 odst. 1, odst. 2 písm. a) tr. zákoníku k podmíněnému trestu odnětí svobody na 12 měsíců s odkladem na zkušební dobu v trvání 24 měsíců, jenž byl dále doplněn trestem zákazu činnosti spočívajícím v zákazu řízení

motorových vozidel, a to rovněž v trvání 24 měsíců. Stran tohoto odsouzení se však na obžalovaného hledí jako na netrestaného, neboť na podmíněný trest se vztahovala amnestie prezidenta republiky a trest zákazu činnosti již vykonal – jak je patrné z opisu rejstříku trestů (č. l. 372). Dle zprávy Magistrátu města [REDAKCE] proti němu nebylo v místě posledního bydliště vedeno žádné přestupkové řízení (č. l. 371).

Při úvaze o druhu a výši trestu přihlédl soud ke všem výše uvedeným skutečnostem, které zhodnotil z hlediska povahy a závažnosti spáchaného skutku, osobních, rodinných a majetkových poměrů obžalovaného, jeho dosavadního způsobu života i možností jeho nápravy. V daném případě vzal v potaz fakt, že trest je zde ukládán jako úhrnný za dva trestné činy. Zohlednil především značnou závažnost zločinu zabití ve stádiu pokusu, kdy fakt, že tento čin neskončil smrtí poškozeného byl dán spíše velkou náhodou. K tíži obžalovanému zejména přičetl jeho chování po činu, když projevil značnou lhostejnost k osudu poškozeného – místo toho, aby se mu snažil pomoci, si zcela pragmaticky sbalil základní potřeby a odjel pryč. Naproti tomu v jeho prospěch svědčí fakt, že se na něho hledí jako na netrestaného a dle závěru znalců je osobou s velmi dobrou prognózou resocializace. Podle zásad uvedených v § 43 odst. 1 tr. zákoníku a zhodnocení celé věci mu jako odpovídající uložil nepodmíněný trest odnětí svobody v trvání čtyř let a šesti měsíců – tedy při spodní hranici zákonné trestní sazby, která dle § 141 odst. 1 činí tři až deset let, kdy právě tohoto ustanovení se při ukládání úhrnného trestu jako přísnějšího užije. Pro výkon trestu pak obžalovaného zařadil dle § 56 odst. 3 tr. zákoníku do věznice s dozorem – podle obecných kritérií zákona by sice příslušelo obžalovaného zařadit do věznice s ostrahou, vzhledem k tomu, že obžalovaný zatím nemá s pobytem ve vězení osobních zkušeností (i s přihlédnutím k jeho věku a zdravotnímu stavu), shledává soud právě tento typ věznice pro jeho nápravu vhodnější alternativou. Takto uložený trest byl ještě doplněn trestem propadnutí věci, a to perkusního revolveru italské výroby značky F-LLI PIETTA, model Remington 1858, ráže 44, výrobní číslo 167039, s jedním šestikomorovým nábojovým válcem, jakožto věci, která byla ke spáchání trestných činů užita.

Poškozený L [REDAKCE] S [REDAKCE] se k trestnímu řízení včas a řádně připojil s nárokem na náhradu škody v částce 1.000.000 Kč. Vzhledem k tomu, že by rozhodnutí o náhradě škody v tomto případě vyžadovalo doplnění dokazování o další materiály, soud podmínky pro jeho přiznání neshledal a poškozeného dle § 229 odst. 1 tr. řádu odkázal na řízení ve věch občanskoprávních.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **j e možno podat odvolání do o s m i** dnů od jeho doručení k Vrchnímu soudu v Praze prostřednictvím Krajského soudu v Praze. V této lhůtě musí být odvolání také odůvodněno tak, aby bylo patrné, v kterých výrocích je rozsudek napadán a jaké vady jsou vytýkány rozsudku nebo řízení, které rozsudku předcházelo. Státní zástupce je povinen v odvolání uvést, zda je podává, byť i z části, ve prospěch nebo v neprospěch obžalovaného. Odvolání lze oprít o nové skutečnosti a důkazy. Rozsudek může odvoláním napadnout státní zástupce pro nesprávnost kteréhokoliv výroku, obžalovaný pro nesprávnost výroku, který se ho přímo dotýká, zúčastněná osoba pro nesprávnost výroku o zabránění věci, poškozený, který uplatnil nárok na náhradu škody, pro nesprávnost výroku o náhradě škody. Osoba oprávněná napadat rozsudek pro nesprávnost některého jeho výroku může jej napadat také proto, že takový výrok učiněn

nebyl, jakož i pro porušení ustanovení o řízení předcházejícím rozsudku, jestliže toto porušení mohlo způsobit, že výrok je nesprávný nebo že chybí.

Právo podat odvolání nenáleží osobám, které se tohoto práva po vyhlášení rozsudku před soudem výslovně vzdaly.

V Praze dne 20. ledna 2016

Mgr. Iva Říhová, v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Žaneta KOČOVÁ